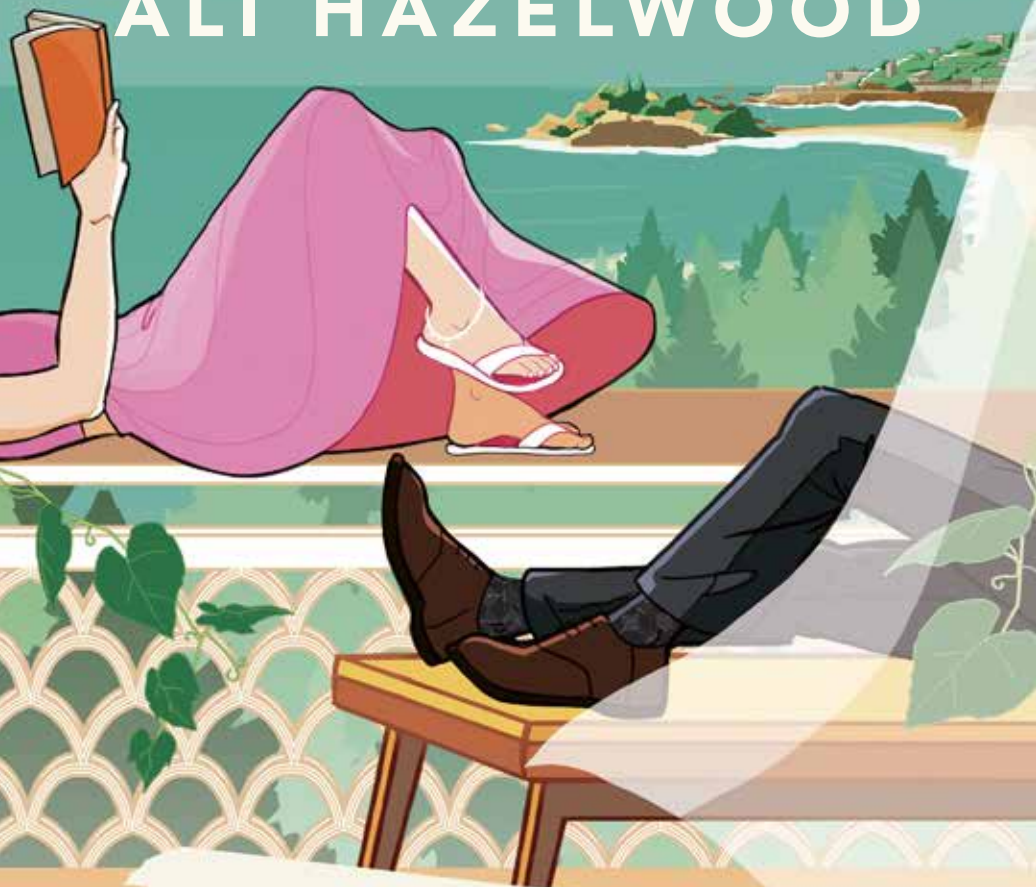

The New York Times Bestseller

ALI HAZELWOOD

PROBLÉMÁS
 NYÁRI
 ROMÁNC

PASSION
VALOGATÁS

Maya Killgore huszonhárom éves, és még nem találta ki, hogy mihez akar kezdeni az életével.

Conor Harkness harmincnégy éves, és folyton ő jár Maya fejében.

Ez akkora klisé, hogy majdnem felrobban a szíve: idősebb férfi és fiatalabb nő, sikeres, biotechnológiával foglalkozó pasi és a küszködő doktorandusz, a báty legjobb barátja és a lány, akinek a létezéséről sem tudott. Conor szereti emlékeztetni arra, hogy a hatalmi különbségek miatt sem működné a kapcsolatuk, és Mayának egyszerűen csak túl kellene lépnie rajta. Hiszen a férfi világossá tette, hogy szeretné, ha eltűnne az életéből.

De a látszat néha csal, a klisék pedig néha fordulatokká válnak.

Amikor Maya bátyja úgy dönt, hogy Taorminában tartja az esküvőjét, Maya és Conor egy romantikus szicíliai villában kötnek ki egy hétre. Ott, a Jón-tenger gyönyörű partján ősi romokkal, ínycsiklandó ételekkel és természetes barlangokkal körülvéve, Maya rádöbben, hogy Conor talán rejteget előle valamit. Miközben az esküvőn kezdenek kicsúszni a dolgok a kezeik közül, úgy dönt, hogy talán pont egy nyári románcra van szüksége, legyen az bármilyen problémás.

Ali Hazelwood

A szerelem elmélete, A szerelem képlete, a Bride-sorozat és számos más regény szerzője. Mindezek mellett agykutatásról szóló tanulmányokat publikál, amikben nem smárol senki, és nem mindig élnek boldogan a végén. Ali Olaszországból származik, de élt Németországban meg Japánban, aztán az Egyesült Államokba költözött, hogy PhD-képesítést szerezzen idegtudományból. Amikor nem dolgozik, akkor horgol, cake popot eszik, vagy épp sci-fi filmeket néz a három rajta uralkodó macskájával és (kicsit kevésbé macskás) férjével.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.alihazelwood.com

www.facebook.hu/PassionValogatas

www.facebook.hu/DreamKonyvek

„Őszintén szólva már előre tudtam, hogy jó lesz – hát persze, hiszen Ali Hazelwood írta –, de így is felülmúlta a várakozásaimat. Egyszerűen nem értem, hogyan csinálja, hogyan képes minden egyes alkalommal ennyire sokoldalú és egyedi karaktereket alkotni. Azt hittem, szerettem a korábbi szereplőit, de senki sem ér fel Mayával. Teljesen megszállottja lettem, bárcsak a barátom lehetne! Ez a könyv időnként mély és fájdalmas volt, ugyanakkor mégis könnyed és valóban frissítő élmény.”

Amazon

„Ez a tökéletes nyári olvasmány, ráadásul intelligens, szexi, érzelmileg megalapozott és szívvel teli. Ali Hazelwood ismét egy ellenállhatatlan slow burn románcot szállít, ezúttal a csodás Olaszországból. Maya szellemes, öntudatos, és nem hagyja, hogy gyermekként kezeljék, ami gyönyörűen kiegyensúlyozza a dinamikát. Látni, ahogy Conor saját szabályainak súlya alatt lassan összezuhan, kifejezetten élvezetes, azonban amikor végre elérkezik a várt beteljesülés, az minden egyes érzelmi hullámvölgyért megéri.”

Barnes & Noble

„Ali sohasem hibázik, soha. Bármit, amit ír, szó szerint felfalnék, és ez a könyv is minden egyes téren hozta, amit kellett. Maya és Conor, a feszültség, a szenvedés... egyszerűen tökéletes! Egy ültő helyemben olvastam végig, a helyszín pedig ennél tökéletesebb nem is lehetett volna.”

Goodreads

**PASSION
VALOGATÁS**

ALI HAZELWOOD

PROBLÉMÁS
NYÁRI
ROMÁNC

— részlet —

1. fejezet

Nagyra értékelt szerencsémnek köszönhetően a bátyám kedvenc teremtménye az egész univerzumban: egy kutyája.

Vagyis... ez nem *egészen* igaz. Eli életének bolygója egyetlen tömegközéppont körül kering: Rue, a mennyasszonya körül. És miután két éven keresztül figyeltem, tanulmányoztam, ugrattam őt, hunyorogtam rá, és halk beszélgetéseket folytattam vele, be kell vallanom, nem hibáztatom őt. Rue egyedi, bonyolult, lojális, csendes, és mások nem igazán kedvelik.

Egykor arra gyanakodtam, hogy rideg nő. Aggódtam, hogy a kapcsolata a bátyámmal kudarcra van ítélve, és az lesz a vége, hogy összetöri a szívét. És mégis, idővel egyértelművé vált, hogy bármit megtenne Eliért, beleértve azt is, hogy türelmesen úgy tesz, mintha érdekelné, hogy a húga a hónapban már negyedszer dumál arról, hogy frufrut vágat.

Látom őt, és úgy ítélem meg, méltó a bátyám szerelmére.

A kutya viszont korábbi, mint Rue. Picur egy szelíd, kilencvenkilós, menhelyi keverék, akinek a hobbijai közé tartozik a horkolás, önmaga összenyálazása és az, hogy válogatás nélkül, agresszívan nyilvánítja ki a szeretetét bárki iránt. Amikor pedig Eli elkezdett azon morfondírozni, hogy klassz lenne desztinációs esküvőt tartani a közeli barátokkal és családtagokkal, Rue mondta azt, hogy:

– *De maradjunk a közelben!*

– *Miért?*

– *Nem akarnád, hogy Picur is ott legyen?*

Valóban: méltó a bátyám szerelmére.

Szerencsére Picur lelkes utazó, így Európa bent maradhatott a kalapban. Sajnos nem mindegyik légitársaság engedni olyan medve méretű kutyák utaztatását a fedélzeten, akik éjszaka ugatnak álmukban, miután felébrednek a saját fingjuk szagára. Picur pocsek alvási higiéniájától megszakad a szívem, de így adódik egy halvány lehetőség, amibe úgy kapaszkodom, mint kacsalábú rák hurrikán idején.

– *Találtam ezt a légitársaságot* – mondtam Rue-nak és Elinak pár héttel az esküvő előtt. – *A gép csak egy nappal később érne oda, mint a tiétek, de speciális szolgáltatásokat kínál nagy kutyák számára. Picur kényelmesen ellenne. Én pedig elkísérném.* – Rámosolyogtam Picurra, aki máris a térdemnek támasztotta a fejét. – *Helló, te tökéletes kisfiú! Akarsz kirándulni egyet Maya nénivel?*

A farka olyan erővel járt körbe-körbe, hogy arra számítottam, elemelkedik a földtől.

Így sikerült egy napot lecsípni a Pokoli Hétből, és együtt lógni az egyetlen fickóval, aki egyszer sem törte össze a szívemet.

– Picur Archibald Killgore – mondom neki, amikor oda-döcög hozzám a folyosón, pocsimiket begyűjtve a tizenhét

új legjobb barátjától, akiket azóta szerzett, hogy a fedélzetre léptünk. – Te *soha* nem tudnál csalódást okozni nekem.

Az álompasim egy turbulencia alatt az ölembe ugrik, és elfelejt leszállni onnan.

Austinból Catania repterére jutni – egy rövid pihenővel – körülbelül tizenöt óráig tart. Azt a megfontolt döntést hozom, hogy nem veszek wi-fit, és ahelyett, hogy az utat azzal tölténém, hogy stresszüzikkel bombázom Jade-et, arra koncentrálok, amit meg kell tennem: felkészülök.

Bármilyen védelmet hoztam is létre Conor Harkness ellen, annak nagy szüksége van a megerősítésre.

Soha nem kételkedtem benne, hogy ott lesz az esküvőn. Hisz mégiscsak a bátyám legközelebbi barátja, ha nem számoljuk Picurt. (Én számolom.) Mindketten cégtársak, vagy cérok, vagy a jó ég tudja, mi a titulusuk a Harknessnél, egy biotechnológiára specializálódott cégnél, ami elvont pénzkeresési módszereket vet be, amiket én felfogni sem tudok, de állítólag bizonyítottan törvényesek. Ő az oka – aminek miéértjét nekem még rendesen el kell magyarázni –, hogy az esküvőt Szicíliában tartják, és nem a Canyon-tónál vagy a texasi Galvestonban.

Eltekintve egy összetűzéstől a Nasdaq Composite Index esése miatt, mindig is úgy volt, hogy ő lesz Eli tanúja.

Ahogy Jade-nek elmagyaráztam:

– *Nem konkrétan Conor a gond.*

Bár ez is hazugságnak tűnik. A levegőben, miközben az egyre több koffeint tartalmazó üdítők végtelen sorát fogadom el a légiutaskísérőktől, rájövök, hogy olyasvalakihez képest, aki *nem* gond, Conor fura módon lefoglalja a gondolataimat, és nem tetszik, mennyi agyi kapacitást fordítok olyasvalakire, aki évek óta nem is gondol rám.

Nem igaz – közli egy pedáns, időt pontosan mérő hang. *Minimum múlt augusztusban gondolt rád.*

Annyira elcsépeelt karakter vagyok – a huszonéves, aki belezúg a bátyja barátjába, aki merő véletlenségből másfél évtizeddel idősebb nála. De talán ez az a hét, amikor megtisztítom magam. Rendezem az életemet. Mindent kitörlök belőle; Conort és a köztünk lévő összes baromságot. Olyan lesz, mint hipót inni: kellemetlen, talán meg is öl, de ha nem, sokkal erősebb leszek.

Vagy leáll egy szervem. Nem vagyok orvos.

Mégis, álmodozhatok, akkor is, amikor a rémálmaim valósulnak meg pár órával később Catania repterén. Közben Picur elbűvöli a légiutas-kísérőket a kisállat mosdóban, a telefonom hálózatot keresgél, amihez csatlakozhat. Körbepillantok, nézem a meleg üdvözléseket, hangos gesztusokat és Olaszország ráérő ritmusát, és amikor üzenetek kezdenek rezegni a kezemben, megnyitom a legújabbat, ami a bátyámtól jött.

ELI: Egy sofőr felvesz titeket, és elvisz a villába.

Jól hangzik, írom vissza.

Ami azt illeti, *nagyon* rosszul is hangozhat. Az a *titeket* aggaszt. Eli utalhat Picurra és rám, vagy rám és egy másik vendégre. Ez esetben akarok egy nevet. Ideálisan anélkül, hogy kérnem kellene.

De erre nincs idő. Picur téglaméretű egészségügyi papírpaksamétáját átnézik a vámtisztek, és kilöknek minket a biztonsági zónából, ahol pár kiskamasz lány úgy nyakalja apró csészékből az eszpresszókat, mint a mezcalt. Megragadom a bőröndöm fogantyúját, bármire készen, és hála legyen ezért az égnek. Amikor észreveszek egy unottnak látszó férfit, aki egy **KILLGORE VENDÉGEK**-táblát tart, és mellette egy barna hajú nőt, a szívem csak öklömnyire szorul össze. És nem mondjuk atommagnyira.

Á, igen. Pont az a személy, akit reméltem, hogy elkerülhetek. Éppen az orrom előtt.

– Maya, igaz? – kérdezi a nő, és tesz felém néhány kecses lépést. A széles mosoly gödröcskét hagy a bal orcáján.
– Avery vagyok. – Nem mondom, hogy *tudom*, mert az hűvösnek hangzana, mintha olyan ember lennék, aki ideje nagy részét azzal tölti, hogy a szerelme barátnője után szaglászik a neten, hogy a végén jelentéktelen dolgokat tudjon meg róla.

Persze *pontosan* olyan ember vagyok, de ezt megpróbálom magammal vinni a sírba. Jade szigorú utasításokat kapott, hogyan pucolja le a kutyüjeimet, amint kinyiffanok.

– Nagyon sokat hallottam rólad, Avery. – Ez a legigazabb dolog, ami eszembe jut. Arra számítok, hogy kezet rázunk, de szeretetteljesen megölel, ami miatt könnyörgök az utazástól megfáradt pórusaimnak, hogy csak egy pillanatra, de tartsanak szünetet az izzadásban.

– Annyira király, hogy végre megismerhetlek! Nem hiszem el, hogy eddig nem történt meg! – Kicsit alacsonyabb nálam, és furán passzolunk egymáshoz. Az orra a vállamhoz ér. Göndör hajam a szájában van. Amikor hátrahúzódok, kínosnak és rusnyának érzem magam a kutyaszőrrel pettyezett melegítőben és a texasi egyetem pólójában.

Távolságtartóan kellene viselkednem. Fagyos udvarias-sággal. A gond csak az, hogy Avery nagyon kedvesnek tűnik, én pedig kedvelem a kedves embereket.

– Annyira fura – kezdem –, hogy mindketten Austinban élünk...

– ...de Olaszországban találkozunk először, *tudom*. És miután annyit hallottam Eli húgáról.

– A pletykák nagyon túlzóak.

Oldalra dönti a fejét.

– A pletykák miről?

– Mindenről.

Felnevet, hangja dallamos, kicsit rekedt. A francba, szerintem talán szexi is!

– Nem, nem... A bátyád és Minami nagyon büszkék rád. Az a rengeteg startup, ahova felvettek, az a díj, amit nyertél, és az MIT-cucc... mindenki annyira csodál téged. Nagyon szomorú voltam, hogy én vagyok az egyetlen, aki még nem találkozott veled.

– Aha, hát, abban én vagyok a ludas. Te csak tavaly nyáron kezdtél a Harknessnél dolgozni, igaz? A tavalyi év nagy részét Svájcban töltöttem. Csak pár hete jöttem vissza.

– Nehéz a nyomodra bukkanni, az biztos. – A vállvonogatása olyan gyönyörű és összeszedett, mint minden más benne, úgy, hogy épp most szelte át az Atlanti-óceánt. Nem akarom kínos helyzetbe hozni azzal, hogy bámulom a friss bőrét és a nem puffadt szemét, ezért arra kényszerítem magam, hogy körbepillantsak. Figyelem a viszontlátásokat, a nyelvek bábeli zűrzavarát, csókokat követő öleléseket követő csókokat. Eli sofőrje Picur előtt guggol, és megsimogatja a fejét; királyunk készsége, új alattvalója.

Avery szeme továbbra is rám szegeződik.

– Bocs! Nem akarlak bámolni, de... feltűnő.

– Micsoda?

– Hogy mennyire hasonlítasz Elira.

Felnevetek.

– Ja, ezt sokszor megkapom. – Megszoktam, hogy először Eli Killgore kishúgaként azonosítanak, és csak később egyénként, a saját jogomon. És nem nagyon bánom.

– Aha. Úgy nézel ki, mint ő, de egyszerre...

– De egyszerre egyáltalán nem úgy, mint ő?

– Aha. Hátborzongató.

A bevett válaszat adom.

– A fekete göndör haj az oka. És a kék szem. – Őszintén, ez sokkal több annál. Eljial egyforma az állunk, a szemfoga-

ink hegyesek, a lábunk túl hosszú a felsőtestünkhöz képest. Erős a szemöldökünk, az ajkunk Cupido íjára hasonlít, és ott a hírhedt Killgore orr, római, keskeny orrnyereggel. Az arcunk legfőbb vonása. „*Fontos, büszke orr*”, mondogatta apa, én pedig a fejemet ráztam, és sminkvideókat gugliztam, hogyan varázsolhatok magamnak cuki, kis pisze orrot, vagy azt számolgattam, mennyit kell félretennem plasztikai sebészre. Amikor tizenhárom évesek voltunk, Jade felajánlotta, hogy megüt egy hokiütővel, hogy lássa, az „*talán átrendezi a dolgokat?*”. Nagyon nem.

Aztán egy nap felébredtem, és úgy döntöttem, hogy az arcom jó úgy, ahogy van. Apa repesne az örömtől, hogy elfogadtam a Killgore-géneket, sőt, *kérkedem* velük.

– Imádom a családi hasonlóságot! – nevet Avery félénken. – Nem beszélek erről többet. Csak te nagyon csinos vagy, Eli pedig... – A homlokát ráncolja, mintha rájönne, hová vezet ez a mondat.

– Nem, nem, értem én. – Elhessegetem az aggodalmait, mert tudom, mi akasztotta meg. Hogy Elijal pontosan ugyanolyan részletekből épülünk fel, de a létrejövő kollázsok nagyon is eltérőek. Hogy ugyanazok a vonások valakit jóképűvé, mást pedig széppé tehetnek. Az sem segít, hogy Eli tradicionálisan férfias, míg az én stílusom iszonyatosan cuki.

– Tudod – mondja –, szerintem remekül kijövünk majd.

Nehezen nyelek egyet. A kedvességétől. A gondolatra, hogy kapcsolatba kerülök a nővel, aki...

– Megy? – kérdezi a sofőr, félbeszakítva minket. Idősebb. Kerekded. Úgy tűnik, nem beszél elég jól angolul ahhoz, hogy kövesse a beszélgetést Avery és köztem, de anyám, Picurral nagyon összebarátkozott. – Megy – ismétli határozottabban, a kijárat felé mutatva.

– Igen, kérem – válaszolja Avery.

Én is bólintok. Megkönnyebbülten.

A férfi kérdőn a bőröndömre mutat. Amikor megrázom a fejemet, kacsint, fogja Avery poggyászát, és együtt kísérlünk a ragyogó, szicíliai hőségbe.

2. fejezet

Először majdnem tizenhét évesen költöztem Európába, miután a csillapíthatatlan késztetéstől hajtva, hogy *elhúzzak a francba Austinból*, korábban befejeztem a középiskolát. *El Texasból! Az Államokból! Most rögtön!*

Elhúzni... a... francba.

Nem ez volt a legalaposabban megfontolt döntésem. Nem azért felvételiztem az Edinburgh-i Egyetemre, mert egy neves tudományos intézményre vágytam, ami szigorú oktatási környezetet biztosít; bár, micsoda szerencse, így lett. Az iskolát három szempont alapján választottam: anyagi segítség is jár-e hozzá, az oktatás angol nyelven folyik-e. És: a helyszíne elég messze van-e a legrosszabb emlékeim fekete lyukától? Úgy alakult, hogy Skócia volt az első, ami mindháromnak megfelelt, és azonnal csomagolni kezdtem, amint felvettek.

Nem voltam túl racionális. De megnézném bármelyik tinnédzsert, akinek mindkét szülője váratlanul meghalt két év leforgása alatt, és elküldik, hogy a gyakorlatilag idegen bátyjával éljen, ahogy *nem* cselekszik irracionálisan.

Durva időszak volt. A betegség, a baleset előtt az anyukám legjobb barátja voltam, és apu kicsi lánya.annyira hiányoztak, hogy a bennem tornyosuló gyász miatt állandóan úgy éreztem, szinte fuldoklom. Csak egyvalami kölcsönzött nekem levegőt: a dühöm. Átnyúlt a mellkasomon, és apró lyukakat szúrt a tüdőmbe. Ez tette lehetővé, hogy működőképes legyek. Ez tartott életben.

Még akkoriban is, bármennyire szédült, zavart és *fiatal* voltam, megértettem, hogy sem a haragom, sem a megküzdési stratégiáim nem egészségesek, hogy ellököm magamtól azokat, akik szeretnek, hogy a folyamatos kifakadásaim csak ahhoz vezetnek, hogy kopár földdé váljak. De a dühöngés volt az egyetlen, ami megmaradt nekem. A terápia segített, de nem eleget. Ugyanez igaz a gyógyszerekre. Úgyhogy rosszkalkodtam. Ellenszegültem a bátyámnak, akit ugyanúgy veszteség ért, mint engem. Szörnyű dolgokat mondtam, hevesen reagáltam, és sok kockázatos hülyeséget csináltam.

Nem szívesen gondolok arra az időszakra. Nem szívesen emlékszem arra, hogy egyszer elmentem kirándulni a barátaimmal, és huszonnégy órára eltűntem a föld színéről, Eli pedig halálra aggódta magát. Hogy bosszúból tönkretettem a főiskolai mezét, amiért kiabált velem a szomszédok előtt. Hogy a szüzességemet ecstasy hatása alatt veszítettem el valami névtelen sráccal, aki ragaszkodott hozzá, hogy a jog-sik nagy kormányzati összeesküvés részei. Egyszerűen szólva, nem tetszik, aki régen voltam. Próbálom a fájdalomamat nem kifogásként használni. Hülyén viselkedtem, önzően, dühből, és sok tettemet bánom körülbelül tizenkét éves koromtól egészen... lehet, hogy *még mindig* a megbánó korszakomban vagyok. Az biztos, hogy *még mindig* próbálom jóvátenni.

A Skóciába költözésem mégis átgondolt döntés volt, amit újra meghoznék. Az, hogy egyedül voltam, megadta

nekem a szükséges teret, kényszerített, hogy felnőjek, és olyan módon tisztázta a gondolataimat, amire nem is számítottam. Húszévesen, amikor visszatértem Austinba, jobb ember voltam.

Felvételiztem a Texasi Egyetemre, hogy megszerzzem a mesterdiplomámat fizikából. A bátyámhoz költöztem, és rájöttem, nemcsak, hogy egészen kiváló fickó, de egyben krónikusan elfelejt leiratkozni a streaming szolgáltatásokról, így végtelen szórakozáshoz férek hozzá. Újra felvettem a kapcsolatot néhány középiskolai barátommal, akiket ghostingoltam, amikor olajra akartam lépni, beleértve Jade-et is. Folytattam a korcsolyát, önkéntesnek jelentkeztem egy helyi jégpályán, hogy kisebb gyerekeknek oktassam az alapokat, rájöttem, hogy szívesen állítok helyre régi bútorokat, és kecskejógára járok legalább hetente kétszer. *„Klassz felnőttkort épített egy pocskék tinédzserkor romjaira”,* mondta egyszer a terapeutám, és tetszik a lelki szemem előtt megjelenő kép. A gondolat, hogy az élet olyasmi, amit választhatok, nap mint nap alakíthatok, rendezgethetek és táplálhatok. Hogy megfontolt vagyok reaktív helyett.

És aztán, alig egy éve megkeresett a mesterdiplomám témavezetője, és szólt egy gyakornoki lehetőségről. Számítógépes fizika. Folyadékdinamika. A Jupiter holdja, az Ió és az a sok csodásan aktív vulkán. Pont nekem való.

Ha elfogadnám, Genf külvárosába kellene költöznöm.

– *Ez állati elképesztő!* – mondta Eli, amikor megemlégtettem neki, ugyanazzal a mosollyal, mint amikor megnyert egy amatőr hokimeccset. Büszke. Diadalittas. Elégedett. – *Meglátogathatsz tudósokat a CERN-ben? Azzal örökké jogot szerzel a dicsekvésre, Maya. Onnan csak felfelé vezet az út.*

– *Talán. De amikor legutóbb olyan messze költöztem, gyakorlatilag kiharzottam az ajtón, és becsaptam magam mögött. Úgyhogy megint elmenni olyan, mintha... Nem tudom.*

Felszaladt a szemöldöke. Nehéz kezével megragadta a vállamat.

– *Egyáltalán nem ugyanolyan. Azért mész el, hogy elindulj valami felé. Nem menekülsz előle.*

És ez nem volt *tévedés*. Csakhogy Eli nem volt az összes információ birtokában.

És még mindig nincs.

– Jó? – kérdezi a sofőr a légkondira mutatva, elkapva a tekintetemet a visszapillantó tükörben. Kanyarodik, és a kis légfrissítő fa ide-oda himbálódzik. *Arbre Magique*, hirdeti boldogan. – Több? Több hideg?

Mosolyogva a fejemet rázom, amivel kiérdemlem a nap második kacsintását.

Mi most flörtölünk? Készülök szenvedélyes viszonyba bonyolódni egy virgonc hetvenessel (vagy egy nagyon durván festő ötvenessel)? Az idősebb pasik egy mérgező minta, amibe beleragadtam? Majd...

– Hát nem bámulatos? – kérdezi Avery, és őszintén megkönnyebbülök, hogy visszarángat *arról* a kanyargós útról.

– Aha. Ennek a helynek nincs joga ennyire gyönyörűnek lenni.

Majdnem Taorminában vagyunk, a végcélunknál, ami csak kábé egy órányira van a reptértől. Dacára annak, hogy egyetemista éveimben számtalan hétvégét utazgattam végig Európában, amit az olcsó légitársaságok és az olcsó hostelek tettek lehetővé, amik mindig úgy néztek ki, mintha egy hajszálnyira lennének az orgiáktól, sosem jártam Dél-Olaszországban, sem valamelyik szigeten. Minél inkább távolodunk Cataniától, annál erősebben nyomom a homlokomat az ablaküveghez. Olajfaligetekkel és szőlőültetvényekkel borított dombok suhannak el mellettünk, annyira egészségesek, kezek és bőségesek a késő délelőtti napsütésben, hogy szinte

azt érzem, gúnyolódnak. A termőföldeket fehéreköves falvak váltják fel, sűrű erdős részek és csalitosok, aztán...

Úristen, a tenger!

– Hogy is hívják ezt a tengert? – kérdezem Averyt, és nézem a csillámló vízen táncoló fényt. Nem Tirrén. Nem is a Földközi. – Iónikus?

– Jón – javít ki. A hangja elegáns, azokra az intelligens, széles látókörű emberekre jellemző, akik nem akarják, hogy a másik tudatlannak vagy alsórendűbbnek érezze magát. Mert az elmúlt órában csakis elegáns volt. Picur is imádja, és az érzés kölcsönös: amikor lógó nyelvvel arcon puszilta, Avery még csak el sem húzódott. Szükségem lesz rá, hogy ez a nő most rögtön valami kifogásolható legyen. Engedély kell, hogy irgalmatlanul gonosz gondolataim támadjanak vele kapcsolatban. Nem *foglak kedvelni, Avery. Ne legyél ilyen szuper!*

– Ó, igaz. Most jársz itt először?

Bólint.

– Ez jobban megmutatja majd, mennyire kocka vagyok, mint azt egy kapcsolatnak ennyire az elején hajlandó vagyok engedni, de... – Elővesz egy könyvet a műbőr retiküljéből. A gerince hepehupás, repedt, ahogy az egy alaposan olvasott könyv sajátja. Amolyan régimódi útikönyv, amit az emberek azelőtt használtak, hogy az internetet a zsebünkben kezdtük volna hordani. Tucatnyi, az oldalakról kilógó jelölést számolok össze. *Taormina*, hirdeti a címe.

A felső ajkam felfelé ível.

– Ez *tényleg* szörnyen kocka dolog. Kérlek, mondd, hogy nem jegyzetelted tele!

– Ó! – pislog meglepetten. Az arcán zavart megbántottság tűnik fel, aztán újra álarc mögé rejti. – Izé, nem. Csak pár megjegyzést írtam.

– Jó. Mert az nagyon... – Előveszek valamit a hátizsákból. – Ciki lenne.

Ugyanaz az útikönyv. Ugyanaz a kiadó, ugyanaz a cím. Kicsit megviseltebb, tekintve, hogy jobban szeretem a lapok sarkát behajtogatni jelölés helyett, de megjegyzésekkel teli sárga post-itek állnak ki belőle minden irányba: *Botanikus kert, amit Rue imádná. Ha lehet, menj túrázni. Nézd meg, hogy nyitva van-e.* Avery méregeti, aztán széles mosollyal felnéz, épp, amikor az autó megáll egy villa előtt. Két férfit látok odakint, és a gyomrom felkavarodik.

– Most lettünk legjobb barátnők? – kérdezi vigyorogva.
Pontosan ettől tartok.

3. fejezet

A bátyám a kövezett teraszon vár ránk egy asztalnál, az árnyékban ül, amit élénk rózsaszín murvafürttel borított falugas vet rá, egyik kezével eltakarja a szemét, a fejét hátravetve nevet. Vele szemben Conor Harkness még annak a történetnek a közepén tart, ami ilyen jókedvűvé teszi Elit.

Ez jó. Az, hogy ezen most túlesek, a vakáció első percében. Amint túleszek az első találkozáson Conorral, az megadja az alaphangot, a többi pedig gyerekjáték lesz. Biztos vagyok benne, hogy ő is ezt akarja: kölcsönös és tapintatos megállapodást az udvarias közönyről. A színjátékot, hogy az egész kapcsolatunkat Eli tartja össze.

– Hihetetlen! – szólal meg Avery továbbra is a koci hátsó ülésén.

– Micsoda?

– Hogy Hark olyasmit visel, ami *nem* hétköznapi elegancia. Közeleg a világvége. – Kinyitja az ajtót, és kiszáll. Picur követi, átrappol rajtam, hogy az egyetlen emberi lény karjaiba szaladhasson, akinek a kedvéért mindannyiunkat

elásna egy árokban. Épp időben csusszanok ki ahhoz, hogy lássam, amint szeretete minden zabolátlan erőszakosságával ledönti a bátyámat.

– Alig negyvennyolc órája láttad őt utoljára – dohogok magamban, és nem igazán tudom visszafojtani a mosolyom. – Legyen benned némi méltóság, Picur!

Aztán a kabócák hipnotikus zizegésén túl egy ismeretlen hangot hallok.

– *...nem hiszem, hogy észszerűtlen azt várni, hogy ha az irodám beküld egy CIM-et, az igazgató a csapatával lefutassa a folyamatokat, és összeállítsanak egy prezentációt. Tévedek, Hark?* – A szavak egy, az asztal közepén felfelé fordított, kihangsúlyozott telefonból érkeznek.

– Most épp azzal beszél, akire...? – suttogja Avery Elinak, akinek sikerül bólintani Picur vad nyalogatása közepette.

– Naná.

Avery elmosolyodik.

– Szegény Molnar! Él még? Kezdjünk el gödröt ásni?

– Még ne, de aggódom a mentális egészségéért.

– *Igen, tévedsz* – válaszolja Conor, és úgy bámul a telefonra, mintha egy megvadult gyerek lenne, aki épp a pázsitjára pisil. Az arckifejezése a kimerültség és az undor különleges keveréke, amit csak a régóta gazdag emberek képesek felvenni. A profilja, ami egykor eléggé elképesztett ahhoz, hogy kénytelen legyen tanulmányozni a járomcsont anatómiáját és kapcsolatát a felső állcsonttal, ugyanolyan, mint amikor utoljára láttam. Biztosan nemrég borotválkozott. Talán ma reggel. – De a tévedést meg tudom bocsátani, Tomas. A gond az, hogy ez mennyire fárasztó.

Eli arca megrándul a vidámságtól. Avery szélesebben mosolyog.

– Nem kérdezem meg, hogy az igazgatóhelyetteseim, vagy az elemzőim miért pazarolnak arra egy hetet, hogy ad

hoc elemzéseket futtassanak, és összedobjanak egy francos térszaépítményt, amit kitehetsz a hűtőre – folytatja Conor. – Ha úgy akarsz tenni, mintha tőkeáttételt játszánál, a saját szabadidődben tedd! Egy pillantásból tudjuk, hogy a befektetési csekk nem üti meg a küszöbünket.

– *Ez nem így működik, Hark.*

– *Mi* így működünk. A befektetési folyamatunk szigorú, és nem fejtünk vissza profit-veszteség kérdést csak azért, hogy a lányod pasija készpénzhez jusson egy olyan start-upban, ami soha nem fog elég piaci részesedést szerezni ahhoz, hogy fenntartható legyen.

– *Társként van beleszólásom...*

– Ekkora érdekellentéttel nincs. Akkor sincs, ha senki más nem támogatja az üzletet. *Korlátozott* társként nincs. Vannak ezek a *szavaknak* nevezett dolgok, és van jelentésük.

Eli és Avery némán összenevetnek, én pedig félrenézek, a kilátást figyelem. Ami annyira *lélegzetelállító*. Conor ír akcentusú pénzügyi szövegelése homályba merül az agyam távoli szegletében.

A Villa Fedra, ahol az esküvő résztvevői megszállnak, egy domb tetejére épült. Mint Taormina legtöbb történelmi épülete, ez is a sziklafalon áll, az útikönyvem szerint védelműl a kalóztámadások ellen, és hogy a legtöbbet nyerjenek a szélből a perzselő szicíliai nyarakon. Ezt tudva számítottam arra, hogy a táj kissé sziklás lesz. Azt viszont nem képzeltem, hogy milyen meredek lesz a kilátás. A hirtelen a keskeny fehér partra zuhanó sziklaszirt, majd a végtelen tenger.

A Jón, mint azt már tudom.

Ez túl sok. Túl szép. A türkiz színű víz és a sötétzöld fák túl élénkek, mint egy MI-generált képeslap. Kivéve, hogy amikor teszek pár lépést a kocsitól, és előrehajolok, a tenyeremet a kőkorlátra fektetve, amit azért építettek, hogy

a spicces vendégek ne törjék össze magukat a sziklafalon, egy széllökés az arcomba fúj.

Lesújt a jetlaggel küzdő, félkómás agyamra, hogy ez a hely tényleg *létezik*. Bármilyen hihetetlennek is tűnik, *itt* vagyok. És ahogy délnyugat felé fordítom a fejem, a valóság még megkérdőjelezhetőbbé válik, mert a kilátást az Etna uralja. A legaktívabb vulkán egész Európában. Egy zömök, finoman lankás jelenség. Egyre csak emelkedik és *emelkedik*, fekete csúcsban végződve, ami egyszerűen ijesztő és fenséges.

– Ez nevetséges! – suttogom magamnak. A vulkánnak. A levegőnek. Az egész szicíliai tájnak.

– Ugye? – Mellettem Eli a korláton pihenteti a könyökét. A sarkában Picur vadul új szagokat kerget. – Amióta megérkeztünk, mocskosnak és rondának érzem magam.

Visszafordulok a villa felé, nézem a fehér homlokzatát díszítő borostyánt és lilaakácot, és a fejemben összehasonlítom a házzal, ahol felnőttem. Páva a pulykához képest. – Egy patkányok lepte hotelben nevelkedtünk, mi?

– És még csak nem is tudtunk róla.

– Miféle elhanyagoló szülő az, aki nem ültet citromligetet a hátsó kertben? – A balomon álló fát érintem, amit egy színes kerámiavázába ültettek, és az ujjbegyemmel megsimítom egyik fényes levelét. Amikor félretolom, megpillantok egy kerekded, lédús és kicsit pornográf citromot. Erős illata betölti körülöttünk a levegőt, összekeveredik a tenger sósságával és valamivel, ami... kakukkfűre emlékeztet. A bokor, ami félig lemászik a sziklán, mintha menekülni akarna tőlünk, egy spontán kinőtt kakukkfűbokor. *Szerelmes* vagyok. – Vigyázz, Eli! Rue lehet, hogy elhagy ezért a citromért.

– Már késő. A citrommal már titokban összeházasodtunk.

Elmosolyodom, ő pedig átkarolja a vállamat, és szorosan magához húz. Általában nem sokat ölelkezünk a bátyám-

mal, de mindenféle okból furán érzem magam, és ez megnyugtató.

– Örülök, hogy úgy döntöttetek, hogy itt tartjátok. Igen, tudom, hogy nagyon bosszantóan hüledeztem, amikor elmondtad, hogy nem egyszerűen csak sorban álltok hat órán át a Travis Megyei Hivatalban, és műanyag gyűrűt váltotok. De ez igazából olyan, mintha...

– Mintha nem csak úgy mellékesen jutott volna eszembe? – Bólintok, miközben Eli hátrahúzódik. – Mintha tényleg szabadságot vettem volna ki, hogy megünnepeljem és nyilvánosan elismerjem, hogy szerelmes vagyok Rue-ba?

– Pff, légy szíves, hagyd a gatyádban! – De amikor megpróbál barackot nyomni a fejemre, nem tudom megállni a nevetést. – Rádásul nem tűnik úgy, hogy szabadságot vettél ki.

– Ó, én kivettem. Hark az, aki veleszületetten képtelen nem megnézni az e-mailjeit. Ami tök oké, mert a harcait nézni az egyik hobbim.

Elfordítom a tekintetem.

– Hol vannak a többiek? Azt hittem, Averyvel mi értünk ide utoljára.

– Így is van. A legtöbben az alvást pótolják be. Van, aki bement a városközpontba, Rue pedig sétál egyet lent a parton Tishával.

Lepillantok a szikláról. Még mindig meredek, és félig moha és bokrok borítják.

– Leugrottak?

Egy pontra mutat, kicsit messzebb a parton, ahol az emelkedő lankásabb. Valaki épített oda egy kőlépcsőt, ott áll a sűrű, égetett narancsszínű talajban. Többször kanyarog ide-oda, míg végül úgy tűnik, hogy egy privát partszakaszon ér véget.

– Ó, klassz! – A tekintetemmel követem a part vonalát, és akkor pillantom meg. Ott, az öbölben, úgy száz méterre

a vízben, van egy kis, sziklás, dús növényzettel borított szigetecske.

– Úristen! Nem gondoltam, hogy ilyen közel vagyunk! Az ott...?

Eli bólint.

– Az Isola Bella.

Amikor először olvastam róla, az egyetlen gondolatom az volt, hogy a helyiek kicsit többet is agyalhattak volna a névválasztáson. De most, hogy itt vagyok a közelében, megértem, hogy ennek az egyszerűségnek is megvan a jó oldala. Mert... gyönyörű, az biztos. És *tényleg* egy sziget; legalábbis azt hiszem. Kerek, csipkézett zöld és szürke halom, amit teljesen körülölel a tenger. Az egyetlen kivétel egy vékony, kavicsos homoksáv, ami összeköti a szárazfölddel.

– Ez a dagály? Úgy értem, most.

Eli vállat von.

– Nem t’om. Miért?

– Apály – szólal meg egy mély hang a hátunk mögött. – A homokpad ma reggel víz alatt volt.

Na. Azt hiszem, ezt addig odáztam el, ameddig tudtam.

Kifújom a levegőt, derűs kifejezést varázsolok az arcomra, és megfordulok.

– Helló, Conor! – köszönök vidáman. Ami... döntés, tekintve, hogy a világon szinte mindenki más Harknak hívja.

De ilyenek a régi szokások.

– Maya – válaszolja erre.

Nem *Helló, Maya!* Vagy *Maya, szia!* Nyilvánvalóan ő nem érzi szükségét, hogy teleszórja az e-mailjeit túlságosan lelkes írásjelekkel. Conor még mosolyogni is alig mosolyog, bár ezt nem vagyok hajlandó magamra venni. Ő már csak ilyen: ragadozószerű, türelmetlen, néha gonosz. Talán az érzelmileg disztópikus családból fakad, amiben felnőtt. Talán szándékos üzleti stratégia; az, hogy egyszerre intenzív,

ijesztő és dühös, a vagyonos portfólióhoz vezető valódi út. Mindig azt gondoltam, hogy az öltönyök tehetnek a dolgok oroszlánrészéről, de whiskey színű nadrágot és egyszerű fehér pólót visel, és így sem tudnám soha szoftverfejlesztőnek vagy filozófiaprofesszornak nézni.

Őszintén szólva, *nem* az esetem. Túlságosan túlhajsolt. Túlságosan képtelen az elengedésre. Túlságosan céltudatos. Túlságosan seggfej.

És az életem utóbbi három évében szerelmes voltam belé.

Mindig is makacs voltam, de ez beteges. Merev. Toxikus. Az agyam rákattant húszévesen, és itt vagyok. Még mindig. Mindazok ellenére, ami azóta történt.

Az a sok tanár, aki dicsért a bátyámnak, hogy mennyire okos vagyok, és íme. Rohadtul *ostoba* vagyok.

– Hogy megy a sulis? – kérdezi. Ez nagyon megy neki; ártatlan kérdéseket tesz fel, amik helyre raknak. Ami az ő fejében a gyerekmedence mellett van. Messze a felnőttektől. *Tőle.*

– Remekül! – Elmosolyodom, szándékosan ügyet sem vetve arra a meghittsége, ahogy Avery keze a felkarján pihen. *Tudtad, hogy ez lesz,* emlékeztetem magam. *És a testi érintkezés teljesen normális dolog olyan emberek között, akik élvezik egymás társaságát.*

Nem emlékszem, hogy én mikor érintettem meg utoljára.

– Avery – kérdezem az új barátnőmet –, láttad, milyen közel van az Isola Bella?

– Igen! Alig várom, hogy felfedezzem! – A homlokát ráncolja. – Félek is. Nem vagyok a legerősebb úszó.

– Mehetünk együtt – ajánlom fel.

– Az szuper lenne.

– Arra gondoltam, később, talán egy szieszta után...

– Jesszus, Maya! – Eli felnevet. – Egy hétre jöttünk, és a nagy részére nincs tervben semmi. A mai napot szánd arra, hogy kialudd a jetlaget! Gyere, megmutatom a szobádat! – Átvesz egy bőröndöt a soförtől, és elindul a lépcsősor felé, belép két bordázott oszlop közé, Picurral a nyomában.

Semmit sem szeretnék jobban, mint követni őt, de...

– Eli, ami azt illeti, az az *én* bőröndöm – szól utána Avery sietve.

– Francba... oké, miért nem mutatom meg *neked* a szobádat, Avery? Hark, tudnád hozni Mayáét? A nyitott szobák közül jó bármelyik.

Conor nem válaszol. Viszont átad pár bankót a soförnek, váltanak pár szót, amit nem értek, majd megragadja a táskámat.

Semmi gond. *Semmi gond.*

– Beszélsz olaszul? – kérdezem tőle vidáman. *Nem* hangzik úgy, mintha ki akarnám vágni a lépemet, és hagyni, hogy elvigyen a vérveszteség, és erre büszke vagyok.

– Aha.

– Azért, mert... Várj, a dada, akiről beszéltél, olasz volt? Az, aki fellógatott egy sonkát a zuhanyzóban?

– Lisa nagyon feldühödött volna, ha azt sugallod, hogy prosciutto helyett bármi mást megevett volna.

Belépünk a márvány előcsarnokba, és csend ereszkedik körénk.

– A sonka és a prosciutto különbözik? – kérdezem fesztelenül, mert nem bírom a csendet. *Gyerünk, Conor!*, gondolom. *Segíts már! Üssük meg az alaphangot! A hét további részében szívélyes idegenek leszünk.* – Ki tudja őket egyáltalán megkülönböztetni...

– A prosciutto egyfajta sonka – válaszolja. Nem nyersen, de tömören.

– Á! – Legalább bent vagyunk. És ha valamire biztosan képes vagyok egy elegáns, háromszintes, tizenkilencedik századi épületben, akkor az az, hogy rámutatok az elképesztő építészeti részletekre, hogy pótoljam a beszélgetés hiányát.

– Nézd azt a freskót!

– Nem hiszem el, mennyire részletgazdag a mennyezet.

– Az a csillár vajon működik?

Idegésítő és talán megalázó is, hogy Conor csak konkrét kérdésekre válaszol. Hagyja, hogy a csacsogásom kitöltse a csendet, és felvezet a lépcsőn. Követem. Figyelem atlétikus, egykori evezős vállát, ahogy könnyedén viszi a táskát. Dús, sötétbarna haját, amiben most még több az ezüstös sáv, mint amikor utoljára láttam. Az elmélyülő ráncok a homlokán arra ösztökélnek, hogy kicsit még jobban fecsegyek.

– Odavagyok a franciaablakokért!

– Észrevenné valaki, ha ellopnám azt a szőnyeget?

– Az egy *könyvtár*?

Biztos vagyok benne, hogy az épületben van valahol személyzet, de senkivel nem futunk össze. Eli biztosan a második emeleten választott szobát Averynek, talán szomszédost Conoréval. Az biztosan megmagyarázza, hogy Conor *engem* miért visz fel egyenesen a harmadikra. Mindig is lenyűgöző volt, milyen sokra képes csak azért, hogy elkerüljön.

– Ez jó lesz? – kérdezi, félbeszakítva a monológomat a folyosó mozaikpadlójáról, és egy ajtóra mutat. A zárban díszes, ezüst álkulcs pihen. Amikor biccentek, beviszi a táskát.

– Nagyon köszönöm! Elinak igaza van. *Tényleg* ki vagyok purcanva. Jobb, ha szundítok egyet, mielőtt összeesek.

– Ez egyértelmű célzás a távozására. De Conor becsukja maga mögött az ajtót, sötét szeme hirtelen megkeményedik.

Kicsikét meghalok.

Nagyon is meghalok, mert azt kérdezi:

– Be vagy állva?

– Én... – Pislogok, nem vagyok benne biztos, hogy jól értem-e a kérdést. – Tessék?

– Drogazol? Gyorsítót szedsz? Ezt csinálod nemzetközi járatokon?

– Én... Bocs, de mi van?

– Nem foglak bemószerolni. De ha gond van...

– *Nincs*. Honnan a francból veszed, hogy drogozom?

Hozzám lép, kényszerít, hogy hátradöntsem a fejem. Mindig is kényelmetlenül magas volt, fizikailag és spirituálisan.

– Mániákus vagy. A pupillád kitágult. Pörögsz és izegsz-mozogsz, amióta kiszálltál a kocsiból, fosod a szót...

– Egyszerűen *ilyen* vagyok.

Felnevet. A sötét hang betölti a szobát.

– Maya.

Annyi minden rejlik emögött a szó mögött. *Ugyan, Maya! Maya, tudom, milyen vagy*. Ismerlek, *Maya*.

És igen. Így van. Tényleg ismer. Ezért lehetne több esze annál, mint hogy azt higgye, hogy drogozom a bátyám esküvőjén.

– Nem vagyok beállva. És lehetnél kicsit hálásabb.

A homlokát ráncolja.

– Kinek?

– *Nekem*. Amiért próbálok egyszerű lenni.

– Egyszerű? – Jókedvű fújtatás. – Egy másodpercet sem voltál egyszerű egész életedben.

– De *tudok* az lenni.

– Maya. – Ugyanaz a hangszín. A fejét csóválja, és úgy néz le rám, mintha soha eszébe sem jutna, hogy úgy akarnék tenni, mintha a dolgok nem törékenyek, kényelmetle-

nek és ragacsosak lennének köztünk. – Aludj egyet! És ne viselkedj úgy, mint egy gyerek, aki piros ételfestéket nyakalt! Ez nem *egyszerű*. – Megfordul, hogy kimenjen, még csak nem is eléggé bosszús ahhoz, hogy dühös legyen. Olyan elutasító velem, mint mindig.

És ekkor döntök úgy, hogy ha ezt fogja játszani, akkor adok én neki *bonyolultat*.

– Avery volt, igaz?

Ledermed, nem fordul felém.

– Tessék?

– *Miatta* nem álltál velem szóba többé.